

Vài cảm nhận về ba mươi tháng tư... oan

Trần Khải Thanh Thủy

Hơn mười năm trước, tôi viết “*cảm nhận 30-4*” để “*thành kính phân ưu*” với một thể chế chưa hoàn toàn độc lập, tự do mà dân chủ đầy mình của Việt Nam Cộng Hòa, cũng là bày tỏ sự tiếc nuối khôn cùng cho một viên ngọc quý của đất nước bị bàn tay lông lá, thô bạo bản thủ của cộng sản cướp mất... Như câu ca của người Việt.

*Tiếc quả hồng ngâm đem cho chuột vọc
Tiếc người ngọc đem cho ngao vầy*

Tiếc tài sản Miền Nam xây dựng, cho cộng sản cướp phá tan tành.

Kẻ chiến thắng là những anh bộ đội cụ Hồ - theo định nghĩa vô cùng chính xác của người dân Miền Nam khi đó: “Những kẻ theo lệnh cụ hồ, đi bộ vào Nam suốt 6 tháng đường trường để đội của ra Bắc”. Thực chất những anh bộ đội này chỉ là công cụ để lãnh đạo cộng sản phát động cuộc chiến tranh chống Mỹ, cướp nước. Đảng bảo đi là đi, bảo đánh là đánh, bảo buông súng đầu hàng, nộp mạng cho Tàu cộng là buông (64 chiến sĩ trên đảo Gạc Ma) hoặc bảo nã súng vào trường học, khu trung tâm đông người hay dân làng vô tội là... nã không thương tiếc (xem “*Hồ chôn người ám ảnh*” của Trần Đức Thạch), hệt những con rối bị giật dây, cốt chỉ để nhận về một ngày hai vắt cơm ôi, và lý tưởng bị đầu độc đến cùng cực, đúng như câu nói của danh nhân thế giới về cuộc chiến tranh Việt Nam: “Thiết kế các cuộc cách mạng là bọn sát nhân. Thực hiện các cuộc cách mạng là bọn cuồng tín, và thừa hưởng thành quả cách mạng là bọn lưu manh”.

Sài Gòn bị thất thủ - những Người quân tử (Việt Nam Cộng Hòa) đã bị những kẻ tiểu nhân (Việt Nam cộng sản) đánh cho què cẳng, phải lê lét ra biển tìm đường tẩu thoát và trở thành thuyền nhân, ty nạn cộng sản khắp thế giới, hoặc chịu cảnh thân tàn ma dại trong các trại học tập, cải tạo trong chế độ mới. Cái gọi là “*thống nhất đất nước*” của lãnh đạo đảng đã thành công ngoài sức tưởng tượng, đó là thống nhất sự khổ sở, nghèo đói của gần 60 triệu đồng bào Việt Nam với nhau, theo lời bài hát mà tôi nhanh chóng thuộc lòng khi lần đầu đặt chân lên “*thành phố mang tên bác*”: “*Đi ta đi giải phóng Miền Nam, đi đến khi nào, người*

dân không còn cái quần thì ta còn chiến đấu quét sạch chúng sinh, lời bác sui đại bên tai. Chiến đấu cho đến ngày Nam Bắc nghèo bằng nhau”.

Hoặc: Chiến đấu cho đến ngày Nam Bắc hòa niềm đau” (thay vì niềm vui).

Xưa nay đối thoại bằng bom đạn là cuộc đối thoại ngu xuẩn nhất. Chính vì sự ngu xuẩn của lãnh đạo cộng sản mà bom rơi đạn nổ suốt 21 năm trường, để lại đủ mọi di họa cho dân, nước sau thời hậu chiến.

Hơn tháng trời ở lại hòn ngọc Viễn Đông, chứng kiến cảnh 30 thứ tang của đồng bào Miền Nam (trong đó có những người anh em ruột thịt máu mủ của mình). Từ đốt sách, đốt tiền, đánh tư sản mại bản, đi kinh tế mới, v.v. trở thành vết thương nhức nhối, làm tổ, kết kén trong hồn tôi bao năm sau đó, để rồi hơn 10 năm trước, trong một lần trả lời phỏng vấn của anh Đinh Quang Anh Thái (phóng viên báo Người Việt), vết thương đã bật mủ trào ra, tuôn rơi trên trang viết.

Bây giờ ngày 30-4 lại sắp tới. Đang kỳ nghỉ xuân, tôi ngồi trước màn hình vi tính, lòng mênh mang bao suy nghĩ mông lung. Liệu 30-4 lần này có gì đổi thay? 41 năm trời qua, lượng đã đủ biến thành chất chưa? Những bàn tay cẩu bần giặt ngọc đã chịu buông ngọc quý ra chưa hay vẫn như lời người xưa nói: “Tiếc viên ngọc quý để cho Ngao vầy”. Bao giờ lũ chó ngao to lớn, hung hãn chết đi để Ngọc quý được mài lại, sửa sang trở nên lung linh sáng đẹp như tên gọi xưa: Hòn ngọc Viễn Đông?

Câu hát trong lời bài hát của tác giả Lê Hữu Phước: “Vùng lên! Nhân dân Việt Nam anh hùng! Vùng lên! Xông pha vượt qua bão bùng... Vận nước đã đến rồi. Bình minh chiếu khắp nơi”... có kịp đến trong dịp 30-4 này không? Đường gai góc 41 năm qua, trải trên bao thân xác trôi dạt ngoài biển thẳm và trong các trại cải tạo, khu kinh tế mới... bao giờ nở thành những đóa hoa dân chủ giữa lòng dân tộc, và được đặt trang trọng trước mộ của những người con hy sinh vì Tổ quốc? Bao nhiêu câu hỏi day dứt trong đầu, trong khi cái gọi là thời cơ đã đến. Chỉ cần “Nhân Thiên hợp nhất” (lòng người và lòng trời hòa làm một) là Việt Nam có thể thành Miền Điện thứ hai. Ngược lại không biết tận dụng và vận dụng triệt để cơ hội có một không hai này thì bao giờ thời cơ mới chín muồi? Người dân còn bị... cuộc da, móc thịt, moi tủy, đê đầu, cuội cổ đến bao giờ?

62 năm trước, hồ chủ tịch - cha đẻ của đảng cộng sản Việt Nam khẳng định “Nhật Pháp bắn nhau và cơ hội của chúng ta” làm nên ngày 2-9 lịch sử (thực chất là ngày Tổ quốc khánh kiệt) thì hiện tại “Trọng Dũng đã đánh nhau và cơ hội của dân đen”.

Theo đúng quy luật của một đảng cướp: Đầu tiên là cướp chính quyền từ tay nhân dân, sau đó là cướp trắng tài sản của đối phương: Từ kho vũ khí Long Bình, sân bay Tân Sơn Nhất, vịnh Cam Ranh đến thềm lục địa, v.v., rồi chuyển sang cướp tài sản, tiền vàng của giới nhà giàu, dưới chiêu bài “đánh tư sản mại bản”. Tiếp theo là cướp sạch mồ hôi nước mắt của dân qua các vụ đối tiền để cào bằng mọi giai tầng xã hội thành... bần cố nông, “quanh năm

‘no cây nước’, suốt đời ‘ấm nhờ da’”. Khi đã sạch sành sanh mà vẫn chưa đầy túi tham thì bán tài sản quốc gia, tài nguyên thiên nhiên của đất nước, từ rừng đầu nguồn, các bãi biển, vỉa than, đất hiếm, v.v. cho tàu cộng, Nhật Bản và Nam Hàn. Tiếp đến là cướp đất cướp nhà của người dân - biến họ thành những anh Pha, chị Dậu trong “tắt đèn” và “bước đường cùng” của Ngô Tất Tố và Nguyễn Công Hoan trong xã hội phong kiến - vốn tử tế gấp triệu lần xã hội chủ nghĩa.

Khi nước đã nghèo, dân đã kiệt, không còn gì để cướp nữa thì quay sang cướp chức vị, tiền bạc của cải của nhau. Đây chính là cơ hội “41 năm có một” của những con giun bao nhiêu năm qua đã bị xéo quần.

Hãy xem cuộc chạy đua gấp rút của những kẻ thắng cử Nguyễn Phú Trọng cùng phe nhóm với những kẻ... thua cử Nguyễn Tấn Dũng và tay chân. Có thể nói trong lịch sử đảng cộng sản Việt Nam chưa bao giờ có tiền lệ khắc nghiệt đến thế. Cho dù sự thắng thua đã rõ thì kẻ thua vẫn được phép ngồi lại điều hành cho đến giữa hoặc cuối năm. Vậy mà bất chấp luật lệ, bè nhóm Nguyễn Phú Trọng đang ép sát ván Nguyễn Tấn Dũng phải rời bỏ ngai vàng quyền lực trước ngày mùng 1 tháng 4 này. Tất nhiên cả Nguyễn Sinh Hùng, Trương Tấn Sang, những kẻ từng dính máu ăn phần cũng phải chịu chung số phận. Ra đi đầu không ngoảnh lại, dù sau lưng lấp lánh ánh kim tiền.

Bộ tứ: Trọng lú, đại ngu, vô phúc, kim Ngâu (trong Nghêu Sò, Ốc, Hên), đang hí hửng ra mắt quốc dân đồng bào trong dịp 30-4 oan sắp tới...

Những kẻ thua... cử, tuy thua về quyền lực, nhưng không thua sự cùn cùn, liệu có ngoan ngoãn bỏ đi ngay cho các đồng chí lãnh đạo mới lên thay, hay tiếp tục dẫn dắt, sát phạt nhau: Hoặc cố cùng liều thân, ngồi ì đến cuối năm 2016, hoặc làm một kẻ “anh hùng khi tắt gió”, thu hết sức cùng lực kiệt để tập hợp công an, côn đồ băng nhóm xã hội đen, xã hội đỏ (quân đội) làm một cuộc đảo chính, lật ngược thế cờ thì sao? Đó chính là điều làm Trọng lú điên đầu lúc này. Dù sao thì dưới con mắt người dân, Trọng lú đã quá già để làm lãnh đạo rồi. Lẽ đời, ai cũng biết: “đất sinh cỏ, già sinh tật”, lãnh đạo cái thân không xong, nói gì lãnh đạo đất nước? Một cái đầu tàu sau 73 năm vận hành bằng chủ nghĩa Mác-Lê thì ọp ọp già nua cũ kỹ và kịch cỡm thô bạo đến mức nào? Làm sao kéo nổi con tàu Việt Nam ra khỏi ngõ cụt của sự đói nghèo, lạc hậu, thủy, hỏa, đao, tặc (đầy đường)?

Bao nhiêu năm qua “dưới sự lãnh đạo tài tình sáng suốt của đảng”, con tàu Việt Nam luôn “ôm chặt đất anh hùng”. Hàng trăm toa công kênh phía sau, từ kinh tế, giáo dục, khoa học kỹ thuật, văn hóa nghệ thuật, v.v. đều bị rỉ sét, nứt toác, đen ngòm. So với thế giới chỉ còn là đồng phế thải không lồ.

Chủ tịch quốc hội Nguyễn Kim Ngân chỉ giỏi làm tình chứ làm chủ tình hình đất nước sao nổi? “Xem mặt mà bắt hình dong”: “Những người con mắt lá răm, nụ cười hàm tiếu đáng trăm tiền”... Mắt lá răm theo quan niệm dân gian là mắt đĩ. Đĩ trong chốn làng chơi còn kiếm được cả trăm quan tiền để xây gác tía, nhà lầu, quần hồng, áo lụa, lên xe xuống ngựa,

nữa là đi nhốt chung trong một bồ... chính trị? Theo gương Nguyễn thị Hằng trước đó, chuyên dùng đàn anh làm ván bắc cầu để nhảy xa. Nhảy từ Thanh Hóa ra Hà Nội, từ bụng máy bay (khi còn là dân quân, du kích, chuyên nằm ngửa, giương súng chờ máy bay Mỹ bay qua để nhắm thẳng bụng chim khổng lồ mà bắn), nhảy lên ghế bộ trưởng Bộ lao động thương binh xã hội. Từ cô thanh nữ thất học (tốt nghiệp lớp 7 phổ thông) lên địa vị tiến sĩ kinh tế... Tất nhiên còn nhảy qua vai anh hùng Ngô thị Tuyển để đi báo cáo thành tích tại các nước xã hội chủ nghĩa, vác 2 hòm đạn nặng 90 ký-lô-gam lên trận địa băng băng... Nếu không vì “cầu” đồng hương, đồng sàng, đồng mộng (Lê Khả Phiêu) bị sập giữa chừng vì tội đi đêm với Trung cộng, dịch cột mốc biên giới Việt Nam–Trung cộng từ đỉnh núi xuống sườn núi làm mất 720 ký-lô-mét đường biên, thì với đôi chân dài nhún nhảy, Nguyễn thị Hằng còn leo lên chức phó chủ tịch nước thay Trương Mỹ Hoa từ lâu. Nay đến lượt Ngân, theo kinh nghiệm dân gian nói: “Những cô dong dong ống giang, một đêm giết sạch cả làng trai to”... Kể từ ngày “giải phóng” đến nay, cái ống giang dong dong cùng đôi mắt lá răm của Ngân đã “giết” bao nhiêu “trai to” thuộc làng trung ương (trong bồ chính trị) để leo lên chức chủ tịch quốc hội như hiện tại?

Chủ tịch nước Trần Đại Quang có biệt hiệu là “đại ngu” từ hồi học phổ thông. Hết cấp 1, cấp 2, cấp 3 trường làng, trường huyện, thành tích học tập của Quang lúc nào cũng đội sổ, để lại trong xã hội Việt Nam những câu nhận xét của bạn bè cùng trường, cùng khóa, cùng niên và tất nhiên cùng tuổi khi đó (từ 1950 đến 1953):

- ĐM thằng này ngu “đéo” tưởng được, không biết sau này mày làm gì mà sống? Chỉ một điều ngu đã đủ khổ rồi, mày còn đại ngu nữa thì... không khéo tay gậy tay bị khắp nơi ăn mày thôi con ạ. Cũng may, thay vì không thể đu dây thi thố vào các trường Đại học Bách khoa, Y, Dược, Sư Phạm, v.v. Quang lại có lý lịch “váy bùn”: Ba đời củ chuối mặng mai, chân đất, mắt toét. Suốt ngày, dù nắng cháy da hay “mưa phùn ướt áo tứ thân”, ông bà nội ngoại và bố mẹ Quang đều “chân lội xuống bùn, tay cấy mạ non” nên được xét vào Đại học an ninh - vốn có số điểm chuẩn thấp nhất Miền Bắc khi ấy (từ 8-12 điểm 3 môn). So với các trường Đại học khác là 16-24 điểm. Ngay cả việc sửa năm sinh từ 1950 thành 1956 để “trẻ hóa lãnh đạo”, giữ ghế lâu dài, cũng bị bạn bè một thời nhận định: ĐM, thằng ấy sao mà ngu thế, có sửa năm sinh cũng chỉ vài năm thôi chứ, ăn gian hẳn 6 năm, sao mà qua tai mắt nhân dân được? Nhờ sự ngu dốt, lì lợm và lòng trung thành vô hạn với đảng cộng sản vĩ đại của mình, Quang trở thành bộ trưởng Bộ côn an, mà phương châm triết để hữu hiệu là: dùng Côn đồ, băng đảng xã hội đen để giữ gìn an ninh trật tự cho xã hội đỏ dưới sự chỉ đạo của đảng cộng sản. Rồi nhờ thời công an trị mà lại một lần nữa: “Ghế cao ngòi tốt sổ sàng” lên chủ tịch nước, tha hồ ban phát đặc quyền đặc lợi cho bọn côn an dưới trướng.

Kẻ cuối cùng trong bộ tứ triều Đình khóa 13 mới, là Nguyễn Xuân Phúc. Theo sách “ma y thần tướng” của Trung Hoa miêu tả:

*Mặt tày lệnh, cổ tày cong
Kỳ hình dị tướng thì lòng gian tham.*

Bản mặt Phúc (người cổ to, mặt phèn phẹt) hoàn toàn ứng nghiệm với kinh nghiệm dân gian mô tả: Vừa ghẻ lạnh, vô cảm, vừa tròn ung ủng như cái đĩa tráng men. Mới ngoài sáu mươi mà tóc trên đầu đã rụng gần hết, mồm thì bèn bẹt như miệng cá tra đang đỏi phân. Ngắm diện mạo vừa đàn độn, vừa gian manh, vừa lạnh lẽo, cô hồn lại đầy ác ý, nham hiểm của y, bất kể người dân có lương tri nào cũng ngán ngẩm thờ dài: “Ôi, xuân phúc cho đảng còn vô phúc cho 92 triệu người Việt Nam chúng ta. Chưa kể cả núi tiền của, nhà cửa của hần ở Việt Nam, Mỹ và các ngân hàng ngoại quốc.

Cả bộ tứ, hội tụ đủ bốn đức tính mà người dân đúc kết: “Nhất dốt nhì tham, tam ngông, tứ độc”... làm sao đủ tiêu chuẩn mà ngồi ngai vàng quyền lực trước 1/4 đây? Vì vậy, tại quốc hội khóa 13, vèn vện 19 ngày, bên thắng cử đã vạch ra các kế hoạch yêu cầu bên thua cử phải thực hiện bằng được. Cụ thể.

- Thay cái đít teo tóp của chủ tịch quốc hội khóa 13 cũ - Nguyễn sinh hèn bằng cặp mông ngây thơ hớn hở của nữ chủ tịch quốc hội khóa 13 mới - Nguyễn Kim Ngân.

- Đá đít chủ tịch nước trương tấn sâu để kê ghế cho chủ tịch nước mới trần đại ngu.

- Bãi bỏ hoàn toàn chức vụ và vai trò của tướng thú Nguyễn tán dóc để Nguyễn vô phúc lên thay...

Toàn bộ kịch bản công phu này sẽ được lũ quân sư quạt mo (phe cánh của lũ) đạo diễn cực kỳ gấp rút, không kém phần trơ trên để che mắt nhân dân và đê bẹp Điều 87 của bản Hiến pháp năm 2013. Bằng mọi cách phải phế truất các đồng chí cũ trước khi tổng thống Obama sang Việt Nam. Nghĩa là phải lôi đủ những tội lỗi xấu xa của các đồng chí ấy ra mà truy tố, kết án theo kế hoạch “đả hổ” của Tập Cận Bình. (Nếu có mệnh hệ gì đã có “Láng giềng tốt, bạn bè tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt” bên cạnh thâm tóm, chỉ đạo triệt để, để các đồng chí cũ dù có ý định thân Mỹ cũng chỉ còn... bó chiếu.com). Điều này tưởng khó mà lại dễ vì dân gian nhận định “bớ bèo ra bọ” còn được, hưởng hồ giữa trung ương với nhau, bớ giời ra bọ, bớ sâu giữa một tấn sâu, trương phình, phì nộn vì ăn bẩn, ăn tạp, trong khi nền kinh tế đang suy sụp tận đáy. Vốn ODA, tức “ông đây ăn”, đã bị Dũng tranh thủ cơ hội vay vô tội vạ và tiêu vung tàn tán, không có khả năng trả nợ, nên bị ngân hàng quốc tế đóng cửa, từ mặt. Ngân hàng trong nước thì trống không. Bí mật in tiền hết lần này lần khác khiến tiền mỗi ngày một hóa giấy...

Tất cả chỉ còn vương mắc ở điều 87: “Nhiệm kỳ của Chủ tịch nước theo nhiệm kỳ của Quốc hội. Khi Quốc hội hết nhiệm kỳ, Chủ tịch nước tiếp tục làm nhiệm vụ cho đến khi Quốc hội khóa mới bầu Chủ tịch nước”.

Không thể trơ mắt ếch, mặt ngay tàn tán để chứng kiến các đồng chí cũ ngồi lại đến tận lúc tổng thống Hoa Kỳ Barack Obama sang để bị láng giềng nhắc nhở. Bè lũ Lú và phe cánh mới, chỉ còn giúp các đồng chí cũ đi du hí bằng cách chơi trò du côn, bỏ qua quy định của hiến pháp 2013, mời các bác đi luôn cho rộng chỗ, đỡ vương mắt...

Dù Trọng lựa chọn cách nào đi chăng nữa, và bè lũ Dóc, Sâu, Hèn (Dũng, Sang, Hùng) phản ứng ra sao, cũng tạo ra một sự nhốn nháo quyền lực, là cơ hội có một không hai cho người dân vùng lên theo câu nói dân gian: “Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi... cắn”, vấn đề người dân có biết đứng lên hoặc đứng theo cách nào mà thôi?

Trong tôi văng vẳng lời hát của bà con dân oan tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng năm nào:

*Vùng lên dân oan Việt Nam đói nghèo
Vùng lên xông pha vượt qua lũ giòi
Thề cứu lấy xác mình, thề tay bo đến cùng,
Cầm đơn, chung sức xóc tới
Diệt hết lũ cướp ngày
Diệt tan quân độc tài
Người dân oan khuất biết bao lâu rồi...*

Hy vọng sau ngày 30-4 năm nay, lịch sử sẽ sang trang. “**Ba mươi thứ tang**” mà đảng cộng sản gây cho dân nước sẽ trở thành “tang gia bối rối” cho chính chế độ cộng sản đương thời.

Sacramento, spring break 2016.
Trần Khải Thanh Thủy